

פְּרָשַׁת שְׁמִינִי

הַפְּטָרָה הַעֲצֻמוֹת הַיְבֻשׁוֹת (יחזקאל ל"ז) חו"ג ד"ר פסח שבת זוכה רחמימון פסח

18:32	18:22	18:42	הַדְּלָקָת נְרוֹת שֶׁבֶת :
19:36	19:34	19:42	צֵאת הַשֶּׁבֶת :
20:17	19:04:00	ר"ת :	שְׂקִיעַת הַחֶמְדָּה :

שְׁמוֹנֶת פְּסוּקֵי: 91

שְׁכַל הַמְּשָׁלִים פְּרָשׁוֹתָיו עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכוֹ לֹא יָמִיו וְשִׁנּוּתָיו. (פְּרָכּוֹת ח')

קוֹצֵץ קֶטֶן הַפְּמוֹת וְרֵב הָאֵיכוֹת לְחֶזֶק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אֲחֵינוּ צְנִי וְשֶׁרָחַל קְדוּשִׁים לְאֲצִיָּהֶם שְׁצַפְּמִים

פסח ספירת העומר וחג השבועות מעט ניצוצות וגרגרים בעבודת ה'

לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשֶׁבֶת עֲצוֹת וְהַנְּהִיגוֹת מִחֹז"ל הַקְּדוּשִׁים הַקָּשֶׁר בֵּין אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ לְנֹדֵב וְאֲבִיהוּ

פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – (סְדֵרָה 20) הַצָּצָה לְהַלְכוֹת מְלָכִים וּמְלַחְמוֹת פְּרָק יב

סוּד תּוֹסֶפֶת שֶׁבֶת וּסְגוּלוֹתֶיהָ סוּד הַטְּבִילָה בְּעֶרֶב שֶׁבֶת קָדֵשׁ הַמִּשְׁךְ

לִבּוֹ בְּעֶרֶב וּכְסוּפִים לְהִשָּׁם יִתְפָּרֵךְ מִהֲדַמּוֹר מִקְאֲמַרְנָא זְצ"ל "יִהְיֶה לִּי יָדִיהָ, וְאִקְמִיָּה" אֵשׁ לְהֵבֶת שֶׁלֵּהֶבֶת י'א מְקַבֵּץ חֲדוּשִׁים

מִהֲ-אֲתֵבְתִּי תוֹרַתְךָ - הַפְּלֵא וּפְלֵא נִס בַּתוֹךְ נִס בַּמְכוֹת מִצְרַיִם עֵינֵי מִיתָת נֹדֵב וְאֲבִיהוּא/פְּרוּשׁ נִפְלֵא מִהַפְּרָשָׁה לְדֶרֶךְ בַּעֲבוּדַת ה'

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ. (סְדֵרָה 59) ע"י המצה של שבת יכולים לזכות למדרגה גבוהה יותר בשלימות האמונה

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקוּן (סְדֵרָה 45) העצה לכוונת החפלה

מַעֲלַת לְמוֹד הַזוּהָר (סְדֵרָה 50) הרמח"ל – תיקון הזוהר הוא העולה על כולם

דְּרָכֵי הַחֲנוּךְ – חֲנוּךְ תְּשׁוּבָה מְשִׁיחֹתָיו שֶׁל הָאֲדָמוּר מְסֻלוּנִים לְמַלְמָדִים בְּפֶרֶט וְלְהוֹרִים בְּכָלֵל טו

פְּלֵאֵי הַבוּרָא מִבְּשׂוּי אֲחוּהָ אֱלוֹהֵי (סְדֵרָה 24) רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – להכניס הבהירות בלב כאלו הוא יצא ממצרים ושירגיש זה בנפשו

תּוֹפִינִים לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ עֵינֵי נֹדֵב וְאֲבִיהוּא הַחֲרוֹת יִרְאָה לִיחִיד

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ (סְדֵרָה 59) – ע"י המצה של שבת יכולים לזכות למדרגה גבוהה יותר בשלימות האמונה

כך אין בלבנו אלא אחד (כמ"ש פסחים נו.) והיינו שאף שאין אנחנו מכירים במדת אמת, אנחנו מכירים באמונה היחוד, וזהו עקרא דמהימנותא, ורוא דמהימנותא עפ"מ"ש: סוד הוי"ה ליראי ופירשו בשה"ק דשם הוי"ה הוא סוד ליראי, והענין דשם הוי"ה כולל ט' המדות י' חכמה ה' בינה ו' ת"ת כלול שית ספיראן ה' מלכות (כמ"ש זח"ג הני"ח סע"א) וקוצו דיוד דלעילא רמיזא לאין כ"ע (כמ"ש יוד ב' סה ב.) ואמונה שבת דמ"ש איחי יראה ושריא בה יראה (כמ"ש זח"א ה' ב) והיינו שישים אל לבו ע"י האמונה שממ"ה עומד עליו מיד יגיע אליו היראה (כמ"ש ריש או"ח) זה יכולין למסור לאחר גם כן כמו שאמר ר"א לתלמידיו שיהא מורא שמים עליכם כמורא בוד' (ברכות כה:) אבל שם הוי"ה כ' נודע בשערים בעלה ובוהר הקדוש (ח"א קנ רע"ב) דא קוב"ה דאיהו אטידע ואתדבק לפום מה דמשער בליבוי וכו' וזהו סוד ליראי היינו שלא יכול א' למסור לחבירו, וזהו רוא דמהימנותא שלימתא ועל ידי המצה דאיהו אסותא למיעל כו' היינו בלילה ראשונה שאו בכמת בכורות נתבררו במדה עשירית מתתא מעילא אך אחר כך נתבטל ונסתר האור, ולמדע היינו לזכות להדעת ואיתא (במ"ר נשא ר"פ ז) ודעת זהו המכיר את בוראו רוא דמהימנותא סוד הוי"ה ליראי שיושאר הקדושה לעולמי עד: וכתוב ובריתי להודיעם והוא עפ"מ"ש בזהר הקדוש (ח"ב מ ע"ב) אמאי איקרי לחם עוני כו' מ"ש משום דלא אתפרעי כו' מ"ש משום דלא תחסר כ"ל בה כמה דחסרת לי מצרים, והיינו עפ"מ"ש בזהר הקדוש (ח"א לא סע"א) ולאין שיתא יומין עלאין קרא פריש לון דב' לך ה' הגדולה וגו' כי כל דא צדיק בשמים דא ת"ת ובארין דא כ"י בתרגימו די אחיד בשמיא וארעא כלומר דיסודא דעלמא דאיקרי כל אחיד בת"ת דאיקרי שמים ובארין דאיקרי כ"י וכו', ומאן דאתגור איקרי צדיק (זח"ב כ"ג ע"א) ונעשה מרכבה למ' צדיק יסוד עולם כל דמחבר קוב"ה ושכינת' והיינו כל המדות, ובארין דב' לא תחסר כל בה, א"כ לא היה מהדין שיהיה חיוב לאכול מצה ועו"א בזהר הקדוש (מ' שם) ובכל שתא ושתא דוכרנא דמצרים קא עבדי ישראל ואכלי ולא אשתעי מדרי דרין כו', ויש להבין הא פסח מצרים ל"ה הימנעו נוהג אלא יום א' (כמ"ש פסחים צו.) ומה שאכלו מצה רק מפני שלא היה להם חמץ כמ"ש כי לא חמץ ושיירי בצק שהוציאו אכלו עד מ"ו אייר, ואחר כך כשנכנסו לא"י לא תחסר כ"ל ב"ה ולא הוצרכו למצה כלל, ואיך יתכן שמצות מצה שאחר כך שהוא לזכרון ליציאת מצרים ויהיה טפל חמור מן העיקר? אבל ענין מ"ש דלא אתפרעו היא אף שבמילה כבר נקרא צדיק וכל מאן דאתגור איקרי צדיק, אך כל שלא פרע לא נתגלה האי את קדושא, ואיתא בזה"ק (לעיל ע"א) אימתי אתפרעו בשעתה דב' שם שם לו חק ומשפט ושם נסחו, ואע"ג דאוקמנא האי קרא

במלה

הַכְּרִי תוֹרָה לְסַעֲדָתָהּ רַחֲמָנָא לִיל שֶׁבֶת יִצְחָק בְּגִיד יִצְחָק

הבתי התיקון... תורה... מנהל... יצחק... מנחת... שיר... קבר... שותם?

במלה אחרא כלא היה ויאת וכו' ומפרש שפריעה שניתנה בימי יהושע לדור הנולד במדבר נתנה, והיינו שבמכילתא דרש חוק זה שבת, ושבת ברוא דברית (כמ"ש זח"ב צב א) ושבת גם כן נקרא כל (כמ"ש זח"ה תשא מ"ד ע"א ד"ה זכור) והיינו דברית הוא חוק כמ"ש ויעמידה ליעקב לחוק והיינו שנחקק הקדושה בלב שתיכף בהולד ישראל נולד בקדושה שהרי נימול לח' שלא מדעתו וזוכה להיות צדיק ובן עולם הבא והיינו מפני שקשור בשורש בהשיות ברצון העליון כמ"ש בראשית ישראל שבביל ישראל שנקרא ראשית וכן שבת שיש בו התגלות עתיקא כמ"ש בזה"ק (ח"ב פח) הוא גם כן ברית ונקרא גם כן חק וכן תורה שנקרא גם כן ברית (כמ"ש נדרים לב:) הוא גם כן חק, וכמ"ש (זח"ג כט ב) דת"ח דמיינן לשבתות, ובמרה כ' ולא מצאו מים ודרשו בנגמרא ואין מים אלא תורה, ומקשה בזה"ק (ח"ב ס' ע"א) וכי מאן יהיב להו אורייתא הכא כו' אר"א אינון נפקי למדברא לאסתכלא קב"ה נמל זווה יקרא דילי' כו' ואין תורה אלא קוב"ה וכמו שמפרש מדבר שורי ע"ש הסתכלות דבעו לאסתכלא ולא מצאו והמר להם מאד ומה יועיל שיוזכו עוד לפי שעה כיון שיכול אחר כך להסתיר מהם. ועל זה נאמר שם שם לו חק שיוחקק האור קוב"ה תורה איקרי לעולם, וזהו על ידי שבת מילה ותורה שנקראו חק וז"ש ובריתו להודיעם שיוזכו להדעת שיהיה בקביעות לעולמי עד,

והנה בקי"ס כתיב ויראו העם את ה' ויאמינו בה', ועוד במצרים כ' ויאמן העם, ואחר עשר מכות (שהיו כנגד ע"ס מתתא לעילא כמ"ש זח"ב כט ב ונת' כ"פ) בודאי זכו למהימנותא שלימותא עד השורש ובקי"ס כ' שאז זכו לאמונה, אך בודאי דיש מדרגות באמונה ושלימותה דאף לעתיד איתא ת"ח אין להם מנוחה וכו' ולכו מחיל אל חיל (כמ"ש סוף ברכות). ובכל שנה ושנה יש יציאת מצרים חדש וכמו ביציאת מצרים זכו רק למדרגה א' באמונה ושלימותה, ובקי"ס דכ' הים ראה וינס ובמדרש (שוח"ש ת' וזח"ב מט א) ארונו של יוסף ראה, והיינו שכל ישראל זכו למדת צדיק יסוד עולם וכמ"ש ועמך כלם צדיקים, וכל ישראל נקראו ע"ש יוסף כמ"ש שארית יוסף (ב"ר פ' ע"א) ואז זכו ישראל ויראו ויאמינו, ומ"מ לא זכו למדת כל בשלימות עד שבאו לא"י דכ' לא תחסר כל בה, ובכל שנה ושנה אוכלין מצה זו ימים, לדוכרנא דמצרים, והיינו שבליילה הראשונה זוכין למיעל ברוא דמהימנותא, ואחר כך למינדע שיושאר הקדושה בקביעות, ובכל שנה ושנה זוכין למדרגה יותר בשלימות מהימנותא שלימותא ובשבת שכל הסעודה סעודתא שלימותא (כמ"ש בזה"ק הקדוש) ע"י המצה של שבת יכולים ליכות למדרגה גבוה יותר בשלימות האמונה: שנוכה לאכל מן הזבחים והפסחים בביתא משיח צדיקינו השתא חג פסח כשר ושמוח [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 45) – העצה לכוונת החפלה

עצה לכוונת החפלה – בספר בן איש חי ח"א פ' בשלח סעיף ה'; והגאון מהר"ח מוואלאזין ז"ל נתן עצה לכל אדם שיעייר בדעתו צורת האותיות שמוציא בפיו וע"כ מוכרח שתהיה כוונתו שלימה. ע"י נפש החיים שער ב' פרק י"ג וזאת מובא בספר בן אברהם בסופו שנתייגע בתעניות ובסניגופים שיוכה לטהרת התפלה ולא עלתה לו עד שמצא את הסגולה הנ"ל. שיכוון לא רק במלים אלא גם באותיות המלים כי אז האותיות מתלהבים ומאירים בנפש ומלהבים כח טהור וקדוש בנפשו המרחק ומגרש הקליפות והמחשבות זרות. מנהג גדולי ירושלים, ודעת קדשו של רשכבה"ג בעל דברי חיים מצאנז ז"ע כידוע היו רוב גאוני וקדושי ירושלים נזהרים במנהג קדוש זה להתפלל כוותיקין, וראוי להביא כאן סיפור אחת מני אלף מאחד מגאוני וצדיקי ירושלים להראות עד היכן מסרו נפשם בהתאמצות יתירה לקיום המצוה הקדושה הזו. וככה מסופר בגליון החומה תמוז תשכ"ז הגה"צ רבי חיים ישראל מרדכי הערים זצ"ל בעהמח"ס יד מרדכי ועוד אשר כל עצמותיו היו אחוזים רתת מפחד השי"ת, ותפלתו היה ביראה ורעד, וכל ימיו התפלל כוותיקין עם נין החמה בחורף ובקיץ, ובימים הנוראים כשבמקום ישיבתו בשכונת

ימין משה לא היה מניין לוותיקין כיתת רגליו משם עד לבתי ברודא וכך הלך גם ביום הקדוש יחף בלי מנעלים גם לא של סמרטוט כי חשש לשיטת הב"ה, ועבר בין הסמטאות על האבנים בכדי להגיע לתפלת שחרית ולהתפלל כוותיקין. ואחר תפלת שחרית חזר שוב לביהמ"ד בשכונתו. ובספר מסעות ירושלים מאמר חיות אש תולדות הסבא קדישא קודה"ק מוהרש"א אלפנדי ר"ע: תפלת שחרית היה מתפלל בבוקר השכם כותיקין אחר הנין החמה בכל יום ויום וגם בימי חולשת גופו. ואף כשהיה בבית החולים וסבל מכאובים קשים כל הלילה ככל זאת התגבר כארי להתפלל מיד אחרי עלות השחר, הגאון הצדיק רבי מרדכי אליעזר וועבער זצ"ל גאב"ד אדא מגדולי חסידי צאנז, היו לו 36 מכתבים ממרן הקדוש רשכבה"ג מצאנז ז"ע ובכל לילה שם המכתבים מראשותיו ובכל שבת קודש קרא את המכתבים, ובמכתב אחד שהיה כתוב אליו שצריכים להתפלל עם הנין החמה כוותיקין ולא עבר הגה"ק מאדא על דברי קדשו והתפלל כל ימיו שהיה בארה"ק כוותיקין.

מעלת למוד הזוהר (סדרה 50) – הרמח"ל – תיקון הזוהר הוא העולה על כולם

עיקר התיקון ע"י הזוהר אך תיקון הזוהר הוא העולה על כולם והנה סודו הוא הפנימיות עצמו, כי כל הפשט בחיצוניות הוא, וכאשר כל ההנהגה עיקרו בפנימיות – על כן עיקר התיקונים הוא הזוהר. ויותר בפרט אבאר הדבר. כי הזוהר הוא דוקא בחי' הטפה היוצאת מן היסוד, ועל כן נקרא זוהר הרקיע. וכבר נודע, שכל ההנהגה ע"י הזיווג היא, וכולה נכללת בהשפעת הטפה. והנה כשיהיה זכות, שהטפה הזאת תגיע בחינתה עד למטה בעולם השפל – הנה כל הדברים יהיו מתתקנים על ידה תיקון גדול. כי בה נעשה הכל לכל הצדדין. והנה זכה רשב"י להיות הכלי האמצעי להמשיך תיקון זה, ועשה זוהר אבל האמת, שלא יצא אלא חלק אחד אור מאותה הבחינה, וזה לצורך מה שיקיים ישראל וכל העולם בזמן הגלות. אך התיקון האמיתי הוא שיהיה ענין זה קיים תמיד, שלא יפסק. כי כן ההשפעה תצא חדשה, בסוד "חדשים לבקרים" כי זה סוד המן הבא בזכות משה, שהוא כללות הסי' [השישים] ריבוא, וממשיך השפעת הזיווג ככה כלם כאחד והנה אחרי הרשב"י עליו השלום חזרה הסי' וסיתמה, כי לא היה תיקון אלא לשעה. וסוד הענין: כי התיקונים הנעשים לפי ההכנה שנשלמה במקבלים – זה יעמוד, כי נמשך מכת היות הדברים בהקבלתם כראוי. אבל יש פעמים שלפי המדרגה המתעוררת – תתגבר הארה העליונה, ומבלי הכנת התחתונים תתגבר ותעבור ותעשה הדבר ההוא. ואז לא תעמוד הרבה, כי תסתלק אחר כך. אלא שתיקונה ישמר לימים ארוכים להתגלות. והאות על זה: גדלות יציאת מצרים. ועל כן אחר רשב"י נסתמו הדברים. ואחר כך בהגיע מדרגת הארות להאיר נראו הראשונה, שהאירה בזמן הרשב"י עליו השלום. ואז ניתן לו לפרש דוקא ענין תיקונים אחרים. עד שבא האר"י זלה"ה, ואז האירה הארה מבחינת ההארה הזוהר של רשב"י עליו השלום, והוא שלימות הארה הראשונה. והנה יראה

כבוד תורתו, שלא דמתה ההכנה שהוצרכה לרשב"י להכנת האר"י. כי לזה הוצרך מערה ועל ידי בריחה ובזקנותו, ולזה הוצרך פרישות מבחירתו בילדותו. וכמה אחרים, שעשו פרישות וסגופים וחסידות יותר שנים ממה שעשה האר"י זלה"ה, ואף על פי כן לא היו כמוהו, ולא קרוב אליו. אך האמת, כי כמו שיש הרבה קצים לגאולה, כי בהרבה מדרגות יכולים להגאל, כמו שכתב האר"י עצמו בענין "וירא ה' כי סר לראות" ולפי המדרגה הגואלת – כך הם סדרי הגאולה. כך הוא בכל הארה, שלפי המדרגה המאירה – כך היא ההכנה הצריכה לה. והנה מזמן האר"י והלאה עמדו גדולים בישראל, וכלם מבחי' ההארה היא שנסתלקה באותו הזמן והלכו הדברים מדור לדור והנה עתה אנני להדרת כבוד תורתו אמרים אמת, כאשר הודיע ה' אלי על דברת כבוד תורתו, כי ראש שבטי ישראל הוא. וכבר זיכחו ה' להיות שמו הטוב הולך עד אפסי ארץ. אך תלמידים מובהקים לא זכינו שיעמדו לפניו. ומאת ה' כל דבר – אם קטון ואם גדול הוא. אך אומרים מקצת שבתו של אדם בפניו. על כן לא אומרים אלא ראשי פרקים, מה שאי אפשר וזולתם, להראות לכבוד תורתו אמתו של דבר: כי עד כבוד תורתו הגיעה ההארה מהארת האר"י זלה"ה, ובהיות כבוד תורתו משרש קין, משרש יחזקאל הנביא, ובו נשלם תיקון ההארה הראשונה – על כן הנה בעוונותינו הטאינו הוא נשא, ומכאובינו הוא סבלם. וגם העברת הערלה נמסרה לו. כי "האי מאן דבמאדים" וכו', והוא משרש גבורה אשר זכרתי אמנם בהיות כבר שלם התיקון הראשון – על כן לא היה צורך לתלמידים אחרים, כי אין צורך לאותה ההארה להתפשט עוד. רמח"ל – הארה חדשה מעין הארת הזוהר. ועתה ברצות ה' להיטיב לעמו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזוהר גם כן, שהוא מהארת הטפה כנ"ל. והוא בחסדו בחר בי. ומה אומר בזה, אם על הכנתי ידרוש? הן אמת, שרק חסד ה' עשה זאת, ולא כהכנתי. אך האמת

הוא, כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחוד יהודים, כמעט בכל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד גם עתה ת"ל. וגם ראיתי לעמוד במהרה. אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי – התמדת היחודים. ושרש הכל – הארת המדרגה אשר שלטה בזמן ההוא, ולקח הקב"ה אותי לכלי כאשר חפץ. גילוי המגיד לרמח"ל אך הצעת המעשה בקיצור. ביום ראש חודש סיון התפ"ז, בהיותי מיחד יחוד אחד, נרדמתי ובהקיצתי שמעתי קול אומר: "לגלאה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא". ומעט עמדתי מרעיד, ואחר נתחזקתי. והקול לא פסק, ואמר סוד מה שאמר. ביום הב' בשעה ההיא השתדלתי להיות לבדי בחדר, וחזר הקול ואמר סוד אחר. עד שאחר כך ביום אחד גלה לי שהוא מגיד שלוח מן השמים, ומסר לי יחודים פרטים לכזין בכל יום. ואז יבא. ואני לא רואה אותו, אלא שומע קולו מדבר מתוך פי. ואחר כך נתן לי רשות לשאלגם כן. ואחר כך כמשלש חדשים נתן לי תיקונים פרטים לעשות בכל יום, כדי שאזכה לגילוי אליהו ז"ל. ואז צוה לי לחבר ספר על קהלת, שהוא היה מפרש לי הסוד של הפסוקים כל אחד. ואחר כך בא אליהו, ואמר סודות מה שאמר. והוא אמר שעתה יבוא מ"מ שרא רבא. ובבואו ידעתי שהוא הוא, מפני דברי אליהו שאמר לי. ומאו

והלאה הכרתים, כל אחד בפני עצמו. וגם יש נשמות מתגלות, שאיני יודע קל שמם. ובכתבי היחודים אשר אומרים, אכתוב היום האחד אתי. וכל הדברים האלה בנפלי על פני אני עושה. ורואה את הנשמות האלה הקדושות, כמתוך הלום ממש בצורת אדם. ובאמת ובאמונה אני אומר, שעדיין לא הגעתי עד מחצית השנת האר"י ולה"ה, רק שהוא לא הורשה לכתוב, ואני צויתי לכתוב. ואני גלה לי, ת"ל, המגיד בפנימיות החכמה דברים נפלאים, אשר לא נודעו מהרבה. כי דברי האר"י סתומים מאד. ובפרט ענין הקושיא איך קו הא"ם יעבור בתוך עשיה. כללות החכמה: שלשה דברים וכללות הענין ג' דברים הם כללות החכמה: פרטיות ההנהגה, ירדת האור בהדרגת כחו, והרכבת המאורות. כי כל הצורות מה שאנו מצייירים – לא מראות ערך הכמות, אלא ערך האיכות. והוא הפך מעניני הגשמיים, כי כל החכמה היא רק סדרי ההנהגה לפי מוג החד"ר. וכבר כל הדברים האלה יראה כבוד תורתו בכללים אשר שלחתי למורי ורבי כמוהר"ר חתנו נר"ו. כל אלה הדברים דחקתי וכתבתי להפיק רצון כבוד תורתו. ומאשר יהיה בסוף הדברים – אין לי רשות לדבר כלל, כי סתומים וסתומים..

דרכי החנוף – שיחות בעניני החנוף – משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפ"ט ולהורים בק"ל טו'

אחינוף בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמו"ר מסלונים וצ"ל בקונטרס נתיבי החינוף. בשורות בודדות אלו מסביר הרב בטוב טעם וביסודיות את הדרך לטיפול ולהתמודד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שידוע שזה לא פשוט לעבר את השלב העדין הזה בקלות. ולכן הדרך של האדמו"ר וצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפרט לגילי התשק"ר ולקני תשיבה קמינו ובפרט בדרגות תמי דתמי א כמה פנינים משיחתו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפ"ט ולהורים בק"ל חלק טו האם עשינו מספיק? וע"פ האמור שיש ג' גילים כללים לעניני חינוך שלא הרי זה כהרי זה אם בגילים מבוגרים החינוך הוא איך לשנות תכונות הנפש שכבר הושרשו, הרי בגיל הצעיר ביותר החינוך הוא להנך עוד טרם שהושרשו תכונות לות נפש רעות, ועוד טרם הוקבעו טבעים

מושחתים, ולכוון את התכונות והטבעיות לקראת הסוב. ולכן הכלל בחינוך כי כל יום יותר מוקדם השפעת החינוך יותר קלה, והיינו משום שאז עיקר החינוך אינו עקירת שורשי השחתה, אלא להנך את כל התכונה והטבע שגם הם ירצו לעשות רצונן ה. והנה דווקא לאור ההצלחה הרבתי שזכינו בסיעתא דשמיא בדורינו אשר כל הנותן ידו להקמת והרבצת תורה מצליח שלא כדרך הטבע, הרי התביעה נוקבת זה כמה, האם אנחנו עומדים על הגובה, והיא צריכה להרדף מנותחו של כל מתנך, האם אינו עתיד ליתן את הדין בנוגע לכל אחד מהחניכים, אולי היה מסוגל לגדול יותר, האם מיצה כבר את כל יכולתו. והלא בתקופה זו מעצבים את המבנה הנפשי של הילד, שבשאל נבססו כראוי על יסודות איתנים תישאר הרשימו של החינוך הזה לכל ימי חייו.

פלאי הבורא רחמנא לפא בעי – לב האדם – להכניס הבהירות בלב כאלו הוא יצא ממצרים ושירגיש זה בנפשו

ואפילו כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו זקנים כולנו יודעים את התורה. אומרים ג' לשונות חכמים נבונים יודעים נגד ג' מדות אבי"ד כולנו זקנים דזקן זה שקנה חכמה כמ"ש (קידושין לב): והיינו שקנה החכמה בקנין והוא על ידי בחינת הדעת המחבר מוחא ולבא חו"ב פנימיות מכ"ע שע"ז מורה זקן וכמ"ש (בזח"א קכט א) ואברהם זקן דאעול באינון יומין עלאין, מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים ואין הכוונה על הסיפור בלבד שע"ז א"צ חכמה שהיא הכל דברים כתובים, רק העיקר כמו שאמרנו להכניס הבהירות בלב כאלו הוא יצא ממצרים ושירגיש זה בנפשו כמו שהרגישו אז השמחה והחירות כשיצאו בליל זה, וע"ז אמרו כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח ואף שהוא גם בפשוטו וכמו שהביאו אחר כך שהיו מספרין ביציאת מצרים כל אותה הלילה כו' אבל העיקר להכניס בהירות הזה בלב ועל זה זכר שאפילו מי שקנה החכמה בקנין צריך לענין סיפור יציאת מצרים, וע"ז הביא הוהר הקדוש (ח"ב מ' ב') שעתא כניש

קוב"ה כל פמליא דילי ואמר וילו ושמעו ספורא דשבחא דילי דקא משמעני בני כו'. ומה נשתנה השבח הזה שמתפאר בו השי"ת רק עיקר השמחה שמרגיש האדם בסיפור יציאת מצרים כאלו הוא יצא ממצרים, וזה הסיפור הוא אחר שיצאו מו' מדות תחתוניות ובאו לכלל ג"ר, ולמה נצרך הסיפור דכבר אמרנו שהעשר מכות היו כנגד עשר מדות שיש כנגדן בזלע"ז עשר כתרין דמסאבותא ובכל מדה היה נגוף למצרים ורפוא לישראל שהוציאם מקלי א' והכניסם למדה א' דקדושה, ולכן במכת ארבה שהיה מכה ח' וכבר נתבררו ויצאו מו' הקלי' ונכנסו בקדושה מתנתא לעילא בכל הז' מדות תחתוניות דקדושה כתוב אחר זה ולמען תספר באוני בנך וגו' ולכן זכר כאן גם כן כנגד ג"ר חכמים נבונים ויודעים, וזכר זקנים שחיבר הדעת ע"י שמופיע מכ"ע וכאמור, וכן נזכר במצה ע"ש וכו' עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים מלכים היינו מלכות, מלכי היינו ו' מדות, מלך מלכי המלכים היינו ג"ר והוא לחם שעונין עליו דברים הרבה לספר ביציאת מצרים וכאמור:

תופינים לשבת קודש – ענין נדב ואביהוא להורות יראה ליחד

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתנו וגו' ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. הנה כל חטאי ישראל הכתובים בתורה הם להורות דברי תורה לכלל ישראל כדאיתא בגמ' (ע"ז ד'): לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה וכו' לא דוד ראוי לאותו מעשה וכו' שאם חטא יחיד אומרים לו כלך אצל יחיד ואם חטאו צבור אומרים להן כלך אצל צבור. וכן ענין נדב ואביהוא הכתוב בתורה הוא להורות יראה ליחיד, שאף שהם היו נקיים אגב אמם כי היתה אחות נחשון בן עמינדב שממנו יצא מלכות בית דוד, ומלך פורץ גדר, יען שהוא בטוח שרצונו הוא רצון השי"ת, לכן היה להם תקופות לסמוך על רצונם שבטח הוא מהשי"ת, אכן בזה הראה השי"ת שלא יעשה האדם שום דבר בלתי כשמבררו שבעתים. יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך וגו'. היינו שמחמת שמדת אהרן היה לאהוב מאוד

את ישראל ומגודל אהבה יכול לפעמים לענוש את אחד, כמו אב המעניש את בנו אהובו מפני גודל אהבה, ולכן נאסר לו שתיית יין כי מזה יכול לבוא להקפדה, לכן זוהירו שלא יקפיד בגודל אהבתו. יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך וגו'. איתא בגמ' (כריתות י"ג): אל תשתהו בדרך שכרותו. כי ענין שיכור הוא שגדמה לו שאינו צריך להשי"ת כי נטרד דעתו ואין לו בינה, ולכן הכהן אסור לשתות דרך שכרותו כי הכהן צריך להיות תמיד ביראה ובדעת כדכתיב (מלאכי ב',ה): ואתנם לו מורא ויראני וגו' כי שפתי כהן ישמרו דעת וגו' אבל בשבט יהודה נאמרו כל ברכות ביין (בראשית מ"ט,ו"א) אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה הכלילי עינים מייז, כי שבט יהודה נמשל לירח שלית ליה מגרמיה כלום כדאיתא בזח"ק (ויחי רל"ו, רל"ח). (ר"ה כ"ה). ששבט

יהודה מכיר תמיד הכרה מפורשת שהכל מה' לכן נאמרו אצלו ברכות
 ביין, כי במלך איתא בגמ' (ברכות ל"ד:) כיון שברע שוב אינו זוקף שכל
 הכורע זוקף בשם, אבל המלך אינו יכול לזקוף בעצמו עד שיוקפהו השי"ת,
 שעומד בהתבטלות עצום נגד השי"ת, ולכן אינו נקרא אצלו דרך שכרות.
 ואת שער החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל
 איתמר בני אהרן וגו'. כי באמת לא היה בזה מאמר מפורש שיאכלוהו כי
 לא היו יודעים בקדשי דורות היאך לעשות, וכפי הדין היו צריכים להחמיר
 ולא לאכול, אכן מענת משה רבינו היה ואתה נתן לכם לשאת את עון
 העדה, שדברר הוזה נמצא ענין עמוק ויקר באכילתו ולא היו צריכים
 להחמיר בזה, והשיב לו אהרן שב ואל תעשה עדיף כדאיתא בגמ' (ראש
 השנה כ"ח:) כשלא נתת עברת על כל תגרע ולא עשית מעשה בידך
 כשנתת עברת על כל תוסף ועשית מעשה בידך. וידבר ה' אל משה ואל
 אהרן לאמר אלהים וגו' זאת החיה אשר תאכלו מכל בהמה אשר על
 הארץ. ולמעלה מן הענין כתיב וירא כבוד ה' אל כל העם ותצא אש וגו'
 וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם. שמוזה נצמח הברדה במאכלות
 אסורות, וזה שמצינו בגמ' (חולין ס"ו.) ששם כתובים כל סימני היות
 ובהמות ועופות איתא שם שאמר ליה קיסר לר' יהושע בן חנניא כינא
 דאחוי לאלהיכו. את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר
 וקשקשת וגו'. איתא בגמ' (חולין ס"ו.) נדה נ"א:) כל שיש לו קשקשת יש
 לו סנפיר וכו' מכדי אנן אקשקשת סמכינן סנפיר דכתיב רחמנא למה לי
 וכו' מגלן דקשקשת לבושא הוא דכתיב (שמואל א' י"ז,ה) ושריון קשקשים
 הוא לבוש, ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר א"ר אבהו וכן תנא
 דבי ר' ישמעאל (ישעיה מ"ב,כ"א) יגדיל תורה ויאדיר, הענין בזה כי
 קשקשת הוא כמו עין שמרמו על אלופו של עולם שענינו משוטטות בכל,
 וענין סנפיר הוא כאות זיין שרומו על יראה כי שמו מוכיח עליו זיין
 וכדאיתא בזה"ק (בשלח נ"ד.) מאן זיין דא (ישע' ל"ד,ו) חרב לה' מלאה
 דם, שאות זיין הוא כמו תמונת פטיש, וזה כונת אז שכתוב כמה פעמים
 שאלף רוכב על זיין כדאיתא בזה"ק (שם,) ואיתא בגמ' (ברכות מ"ז) אמר
 רב כל ברכה שאין בה הזכרת השם, היינו שיכיר שהשי"ת המציא זאת
 מאין ליש והשי"ת ברא אותה, ועל זה מרמו שם הויה ב"ה, וזה ג"כ ענין
 קשקשת. ואין בה מלכות, הוא מוסף על זה שיכיר שאפילו אחר שברא
 השי"ת מאין ליש ונתן לאדם, מ"מ כולם בידו וברשותו הוא מלך גם עתה
 על זה, וזה הוא ענין סנפיר שרומו על יראה שאפילו בעת שהוא ביד האדם
 גם אז הוא ביד השי"ת, וזה שמקשה בגמ' שאחר שכתוב קשקשת שרומו
 על התגלות השם הויה ב"ה שזה היא ענין קשקשת שמרמו שהשי"ת מהוה
 הכל בעולם הוא די ולמה למכתב סנפיר, ומשני הגמ' יגדיל תורה ויאדיר,
 מפני שהשי"ת אוהב אותנו אהבה גמורה ומדריך אותנו בשלימות שאנחנו

נדע שה' הוא מקדש אותנו ולדעת באיזה דבר אנו נאחזים בהשי"ת
 בפנימיות, לכן גילה לישראל ענין סנפיר שהוא מלכות, שאף אחר
 הבריאה הכל הוא בידו, כי כן דרך האוהב הנאמן שמפרש כל הפירוש
 שאפשר לפרש. את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר
 וקשקשת. איתא בגמ' (חולין ס"ו.) נדה נ"א:) כל שיש לו קשקשת יש לו
 סנפיר וכו' מכדי אנן אקשקשת סמכינן סנפיר דכתיב רחמנא למה לי וכו'
 מגלן דקשקשת לבושא הוא דכתיב (ש"א י"ז,ה) ושריון קשקשים הוא
 לבוש, ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר א"ר אבהו וכן תנא דבי ר'
 ישמעאל (ישעיה מ"ב,כ"א) יגדיל תורה ויאדיר. ענין ויאדיר מורה על דבר
 שממילא נדע אותו ומ"מ כתבה התורה מפורש כדי להאדיר שהשי"ת
 רוצה שיהיה מפורש לדעת האדם שהשי"ת מקדשו, שמה שנקבע בלב
 האדם ד"ת לאמיתם זה נקרא יגדיל תורה, ומה שבכתב האדם להוציאם
 לפועל זה נקרא ויאדיר, אף שבטח אם יש בלב האדם דברי תורה בטח
 יוציאם לפועל מכל מקום השי"ת מפרש זה יותר, וזה מורה ענין סנפיר
 וקשקשת, קשקשת הוא דברי תורה קבועים ואמיתים שיש בלב האדם, וזה
 שאיתא בגמ' כמו שכתוב ושריון קשקשים הוא לבוש, שבסימני מהרה
 מורה זאת על מה שבטח יש בלב האדם דברי תורה, וסנפיר נקרא זה
 שפורה ושט בו, והיינו שמוציא את הדי"ת לפועל, ואף שכל שיש לו
 קשקשת יש לו סנפיר, מ"מ השי"ת רוצה שיהיה ויאדיר, שהשי"ת מצליחו
 בזה שיוציא את הדי"ת לפועל ויהיה מפורש לגד ענינו לדעת כי אני ה'
 מקדשכם, וכל מה שיעשה האדם להאדיר דברי תורה ולהוציאם לפועל,
 יאיר לו השי"ת מפני מה ירעים וירעיש בלבו להוציא דבר תורה לפועל,
 מפני שיש בו בלבו בקביעות דברי תורה מפני זה הוא רוצה להאדירה
 ולהוציאה לפועל, וכדאיתא בזה"ק (תרומה ק"ח:) ומנא ידעינן דהא קב"ה
 אתרעיה ביה ושוי מדוריה ביה כד חמינן דרעווא דההוא בר נש למרדך
 ולאשתדלא אבתריה דקב"ה בלביה ובנפשיה וברעותיה, וזה שהשי"ת
 מאיר לו שמפני זה רוצה להאדיר דברי תורה, מפני שהשי"ת שוכן בו ויש
 בלבו דברי תורה בקבועות. סימני בהמות וחיות הוא נגד יסוד עפר, ועופות
 הוא נגד רוח, ודגים הוא נגד מים, וארכה הוא נגד אש, והוא לברר היסודות
 שיהיה רק לרצון השי"ת. מפרים פרסה. פרסה בנימטריא משה, שהחכמה
 יפרים לבל ימהר וכדאיתא במדרש (רבה חקת פ"פ, ג) כך היתה חכמה
 גדורה לשלמה. סימני עוף מהור שאינו דורס ואוכל. הענין בזה כמו שנאמר
 (איוב ל"ה, י"א) מלפנו מבהמות ארץ ומעוף השמים יחכמנו, היינו שמכל
 הברואים נלמוד לקדש עצמינו במותר לנו, וזה הוא הסימן בעוף מהור
 שעומד מנגד ואינו דורס ברגלו, וכן ילמוד האדם שכל יהיה משוקע בשום
 תאוה ויכיר שעל כל מוצא פי ה' יהיה האדם, ובאכילתו יהיה כמו זה
 השלחן אשר לפני ה', וכן בכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא
 קדושה.

[מְלַחֵת מְנַחֵת יִצְחָק]

פסח ספירת העומר וחג השבועות – מעט ניצוצות וגרגירים בעבודת ה'

האלה לכיין כי בזכותם מהו"ר ימהרנה ישועתה לה, ובפרט בקריאת פרשה של
 הנשיא של כל שבט ושבט אשר קראו בשמותם עלי גאולות יכין לכיין בשמו של
 שבט ושבט ולפיהן יעיתר גאולתו. וזה רמז לנו התנא באמת באמור אור לארבעה
 עשר בודקין את החמץ לאור הנר, והוא כי כאשר השאור מחמיץ העיסה כן היצר
 הרע מחמיץ ומפסיד את האדם ומעפשו, ועל כן עליו חובת ביעור היצר הרע
 מעליו ולא ייחל עד אשר יגדל או לעת זקנה הלילה כי אם אור לארבעה עשר הלא
 הוא במלאות לו שנת י"ג ויום אחד שמתחיל הי"ד כי אז ייחל היצר הרע לפעמו
 יבעיר את הבעירה וזהו לאור הנר, וזה בחורין ובסדקים ככל מצפוני לבו ומחבואות
 פניותיו. **פְּהַרְת הַעֵזָן בְּד' יָמִים קֹדֶם הַפֶּסַח** – נוסף גם הוא כי הימים האלה נזכרים
 ונעשים למהר כל איש מחלאת צואת מומאתו, וכמו שבפסח מצרים היה ארבעה
 ימים קודם השחיטה כדי שכל יום ויום מארבעת הימים יצאו ממדרגינה את של
 המומאה ויכנסו אל הקדושה כי ארבע מדרגיות המה במומאה, אבי אבות המומאה,
 אב המומאה, ראשון, שני בחולין, ומיום העשור עד ארבעה עשר המה ארבעה ימים
 שיצאו כל יום ממדרגינה את של המומאה להכנס אל הקדש פנימה. וגם הקרבן פסח
 היה מקחו בעשור מטעם זה להוציאו מעשר ספירות המומאה ולהכניסו לעשר
 ספירות דקדושה וממתינים ארבעה ימים להשפיע עליו שם בן ד', כן עתה בפסח
 דורות רוח עברה ותפחרנו מבעשור להחדש בכח סגולת הימים ומעשה המצוות
 הנעשים לצורך החג הקדוש הוזה מעשה ידנו כוננה נועם ה' עלינו ורוח מהרה
 משתלשל ויורד מלמעלה על נפשנו ורוחינו ונשמתינו למהרנו מזוהמתינו ומומאתנו
 ורוח נכון יהודש בקרבנו. ביעור חמץ רומז לביעור הסטרא אחרא אור ל"ד בניסן
 אשר אז זמן התחלת מילוי הלבנה בשלימותה הניע תור ביעור הקוצים אשר סחור
 סחור לכרמא עילאה, ובכח סגולת ביעור החמץ תזרם רוח תשאם וסערה תפיץ

פְּרִשְׁת שְׁמִינֵי חַג הַפֶּסַח תִּשְׁפֹּג... שִׁיר לְסֻעֻדָה זו קָבַר שְׁרָמָה?

אותם והיו כלא היו, כי הנה החמץ רמו לסמרא אחרא ולכן הוא בכזית בסוד י' דכורא ושאוור היא פלוגית ולכן היא בככתובת שהוא התמרה בסוד הנוקבא הנקראת תמר, והמכע"יר את הבערה פה למטה בארץ ראשו מגיע השמימה ושבה והיתה לבער הרע מקרב הארץ העליונה ומחץ ראש ממלכת סי"מ הרשע ומלכות הרשעה אשת כסילות הומיה. ביאור הא לחמא עניא, ומעם אמירתו ע"ד הסוד – ועוד לאלוה מילין לבאים בסוד ה' כי מודעת זאת כי הייחוד הנעשה בליל פסח הוא בשלימות גדול אשר לא היה כמוהו בשום זמן, ועל כן נאמר ליל שמורים הוא לה' וכו' הוא הלילה הזה לה' כי הייחוד הנעשה בכל לילה בכל פעם הוא בסוד ליל ואין בו שלימות אות ה' אחרונה, אמנם הוא הלילה הזה לה' שנעשה בה הייחוד בשלימות ולכן נקרא לילה בתוספת ה' ועל כן נפל החיוב בעת ובעונה ההיא להזמין קרואינו כל דכפין ייתי ויכול וכו' והיה מעשה הצדקה שלום כמפורש בזוהר כי השכינה היא דלה ועניה מפני הגלות וצדק ילין בה ובצדקה יכון כסא להקרא צדקה בתוספת ה', ועל כן יאמר נא ישראל ה"א לחמא עניא היא השכינה באות ה' שהיתה עניה סוערה בארעא דמצרים, יש לנו לעלות זכרונה גם עתה בגלות החיל הזה במעשה הצדקה כל דכפין ייתי ויכול וכו' לעשות הייחוד בשלימות גדול, ובכך ה' אלהים יצמיח צדקה ותהלה בקרב ישראל. סגולת הסיפור ביציאת מצרים לעורר הגאולה – והיא סגולה נפלאה לעורר את הרחמים לפני אלהינו אבינו אב הרחמן על הגלות החיל הזה ימים רבים ורעים לישראל אשר אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, מוכים ומעונים דווים וסחופים והלעג השאננים הבו לגאיונים כי נאמו גוים אבדה תקותם, ובכך בהודות והלל לה' על הנסים ועל הפורקן ועל הגבורות ועל התשועות שעשה עמנו ועם אבותינו ביציאת מצרים, יחד נכמרו רחומיו יתברך לאמר אשרי למלך שמקלסין אותו בביתו כך ומה לו לאב שהגלה את בניו לבין אומות העולם כבשה אחת בין כמה אריות שואנים לטרף, ובכך ישיקוף ירא ה' מן השמים וישיב את שבותינו וירחמנו, ברועה עדרו ירעה בזרועו יקבץ מלאים מכל העמים אשר הפיצנו שמה ומלך ביופיו תחזינה עינינו במהרה בימינו.

סגולת מצה להבריה מזיקין, ומנהג המקובלים לתלותה כנגד המזווה ונוסף גם הוא להאביד ולהרוס בסגולת המצה כל אנשי מצותו שבקליפה כמו שאמרו בזוהר פרשת פנחס זה לשוננו, מצה שמברחת סמ"א מסה ומריבה והא מסה בסמך כתיב אלא תרגום מצה מצותא מלחמה לה' בעמלק, כי על כן קיבלו לקיימו את הקודמין המקובלים שטוב לאדם להניח מצה אחת ערוכה בכל ושמורה לתלות אותה בתוך הבית נגד מזוות הפתח אשר בזה יהיה לו עזר כנגדו ויעש בריחיים לכל המזיקין ואין שלמון הסמרא אחרא בביתו ויסגור ה' בעדו. סגולת הספירה למהר הנפש על ידה סגולת מצוה זו גם היא למהר את הנפש אשר לא מטהרה היא בפשע וחטאה, ועל כן יאותה לנו לכונן כל אלה הדברים בספירה זאת למהר את נפשנו אשר היא מתקדשת מטומאתה ואת אשר פיגלנו והמלנו חלשנים ומום בקדשי שמים והגברנו הדינין, ובכך סגולת הספירה הזאת הנחה למי"דינות עשה והסוד

ה' מעולם סגולת המצוות לעורר עליונים, וביאור הכתוב כי חלק ה' עמו ואולם יתר פרטי הכוונות שבספירה הזאת עמקו מאד ולא כל אדם זוכה לתעלומותם כי אם מי שכריסו מליאה לה הדעת והתבונה וכל אדם אינו חייב אלא כשיעורו, כי כל מצוה אפילו הקלה שבקלות יש לה כח ושורש במרכבה עליונה אשר משם נמשך הענין למטה בארץ ובקיום המצוה מתעורר הכח העליון דוגמתו ושורשו למעלה ומוסיף כח וגבורה בפמליא של מעלה, ואף כי לא ידע שכו"ל רמיות הענינים יש לכל איש ישראל לאל ידו לעורר כח העליון ועל זה נאמר כי חלק ה' עמו כי הקדוש ברוך הוא חלק מכבודו להם ויפח באפם נשמת רוח חיים והחלק ידובק בכל, כמו המשיחה והחבל הקשור בראשו אחד למעלה וראשו השני למטה שמי שאוהו בראשו של משה ומתעסק בו בכל כחו מנענע ראשו העליון כמו שכתבו המקובלים הקדמונים ז"ל, ועיקר הכל לכונן בלבו כפי כח ידיעתו ויחשוב במחשבתו שלא נעלם ממנו שיש עוד פנימיות ענייני הסודות, ויהיה לבו לשמים בתחינה ובקשה שיהיו לרצון אמרי פיו והיזין לבו כאילו כיוון כל אלה ויכולל כוונתו עם מעשה המצוה של היודעים והמכוונים תעלומי הדברים כמו שכתבנו שם קדושת ימות השנה תלויה בהתקדשות האדם בימי העומר ואמרו הקדמונים כי הימים האלה המה לאות ולמופת לכל השנה כולה כי אם ירבה בהם בתורה ובמצוות כן יהיה מראשית השנה ועד אחרית השנה וכן בהפכו חס ושלום, כי על כל אלה כל אחד מאישי ישראל בקרב אלה הימים ראוי לפנות מעט מעסקיו יום יום לקבוע עתים בהכמה ומוסר ויראת ה' ימי סיון מסוגלים להתקדש ולהטהר מכל מיני טומאה לפיכך אנהנו חייבים להתקדש ולהטהר עצמינו בכל שנה ושנה בקרב הימים האלה, והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור להעביר גלולי טומאת זוהמת הנחש אשר נתן בנפשותינו את שכובתו ותטמא בה את נפשותינו והולדנו כוחות הטומאה באשמותינו כמשפט לכל עושי רשעה אשר בכל עון ואשמה קונה ובורא משחית טומאת גלולי מצרים. ובקרב הימים האלה אשר במהרה אבותינו מחלאת זוהמת טומאת הנחש המה מסוגלים מאד להתקדש ולהטהר במ טומאת זוהמתנו וזהמת לסמ"רון, ולהתנהג בחסידות יתירה על כל שאר הימים ביראת ה' כל היום לפהר את רעיונינו ולהחליף את שמלותינו והלבש אותנו מחלצות לורוע בנו ורעוני נגת ביתן המלך הקדוש לקדשנו במצוותיו להוליד שרפי קדש ולהאביד ולהרוס כוחות תולדת הטומאה והיו כלא היו, וימצא עזר משדי בימים האלה ביותר כאשר באלה הימים נגמרה מלאכת סילוק זוהמת אבותינו כאמור והאבות סימן לבנים. יצייר בדעתו בימים אלו מעמד הר סיני ויעשה תורתו קבע ותמיד בקרב הימים האלה לא ימוש מנגד עינוי לחשוב במעמד הר סיני ויצייר בשכלו איך היו ישראל כשהרה ופרישות בהיותם נצבים נגד החר מול האלהים באימה ובראה ברתת ובויע מפני אשר ירד עליו ה' ברבבות מלאכים, ומשה רבינו עליו השלום אדון כל הנביאים היה בקרב אלה הימים השכם והערב בין המלך ובין העם לקבל תשובתם ולהביא את הדברים אל האלהיים מתעלסים באהבים כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', כי על ידי זכרון זה יעלה מורא על ראשו ויראה ורעד יבא בו להתקדש עצמו במותר לו להראות בעצמו כאילו הוא עומד במעמד ההוא, ולא יפנה ימין ושמאל בעסקי העולם הזה ויעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי מראש חדש סיון עד יום השישי אף כי אין דרכו בכך ביתר הימים, וכן נהגו רבים מתלמידי הרב זלה"ה. חמי'

לקחי הפרשה לשבת – הקשר בין אברהם אבינו לנדב ואביהו

הנפש". לכן, לאחר מות נדב ואביהו מזהירה התורה "וְיָזַק אֶל תְּשֻׁבָתוֹ". מפרש רש"י, שאסור לשנות יין בדרך שבתותיו. כגון יש רמז שבאשר שותים מין התורה, בלומר, סודות ורזים שבתורה, הורה לנקט זהירות וזהירות שלא להניע למצב של "שבתות". דהיינו "כלות הנפש". כשולמדים את סודות התורה, הדרך צריך להשקות בהירות המתחנכת וקאופן של "נכנס בשלום ויצא בשלום". הנקרא במסכת הניגון (דף יד) מספירת על ארבעה שני נכנסו לפרדס התורה. אומרת הנקרא: בן עזאי – הציץ ומת, בן זומא – הציץ ונפגע, אחר – קציץ בנשיעות, רבי עקיבא (הוא בלבד) – נכנס בשלום ויצא בשלום. תורת החסידות מסבירה שהספירה לך ששלושת התנאים הראשונים נפגעו ברוחם או בגופם בתוצאה מהקניסה לפרדס התורה, ולעומתם רבי עקיבא "יצא בשלום", היא, שרבי עקיבא "נכנס בשלום". בנייתו ל"פרדס" נעשתה תוך נקיטת זהירות הראויה, ועל-כן גם נהג ויצא בשלום. ועוד קצת יותר לעומק: וכו' יצדקו דברי מאמר רז"ל, ומאמרי זוהר במדרשים, בענין הטמא של נדב ואביהו מה היה. כי האומר שהטמא באש ורה, כבר נתבאר ענינו. והאומר שהטמא על שלא נמלו עצה מאביהם, והאומר שהטמא על שנהגו שררה בימי משה רבם, גם זה מוכן עם הנזכר, שאולי שגשגתתפו עמקם, לא שלטה אשה ורה במעשיהם. והאומר שהטמא, לפי שלא נשאו אשה, הענין הוא שאמא היא אשת אבא, והיו

מותם של נדב ואביהו בני אהרון (פרשת שמיני י, ב). הו"ל אומרים שנדב ואביהו מתו מפני ש"שתווי יין נכנסו למקדש". בלומר, מיתה זו היתה תוצאה משנית יין ותיירה. ספור זה מצריך הבקורות. לאחר מותם של נדב ואביהו אומר משה רבנו לאהרון אחיו, "הוא אשר דבר ה' לאמר – בקרבי אקדש". ומפרש רש"י את דברי משה: "עכשיו רואה אני שחם גדולים ממני וממך". נשאלת, אפוא, השאלה: הכיצד יתכן ששני צדיקים אלה (הגדולים ממש אהרון גם יחד) יכשלו בענין בלתי רצוי, ויכנסו למקדש כשהם "שתווי יין"? מסביר בעל האור-החיים הקדוש, שנדב ואביהו מתו מפני נדל תשוקתם להתקרב לה'. ובגלשו המהדרת: "לא נמנעו מקירוב לדיבקות, נעימות, ערבות, ידידות, חביבות, נשיקות, מתיקות – עד כלות נפשותם מהם". והלא כך אומר הפסוק: "בקרבתם לפני ה' – וימתו", בלומר, שפכת מותם היתה אותה קרבה ותיירה לפני ה'. זה גם הפרוש ל"שתווי יין נכנסו למקדש". יין – רמזו לסודות התורה ופנימיותה, כמאמר חז"ל, "נכנס יין יצא סוד". בשם שהיין מנלה את הטמון בלב האדם, כך גם ברוחניות, "יניה של תורה" הוא גלוי סודות התורה. וכמו ששתווי יין הם כאלה שהיין הרב הביאם לערפול-הושים עד כדי אובדן הזהות האישית, כן הדרך ברוחניות – "שתווי יין" הוא מצב של גלוי גדול ועצום של פנימיות התורה, גלוי הגורם לבטול החושים והנישות העצמית עד ל"כלות

צריכים בתחלה לזנוג ולהשיא את אבא עם אמא, להמשיך המחזיק המצד אבא כגנב, ולא עשו כן, אלא הם לבדם עשו המעשה הזה, כאלו הם עצמם בחי' אבא שהוא זכר, ואין עמקם נקבה. והאומר ששתו יין נסד, הענין הוא במה שידעת סוד היין נסד, שהם המחזיק והגבורות דאימא, הנקראים יין, וצריכים שמוזר מן החיצונים. והם גרמו שנסכוהו החיצונים, ואש זרה כגנב: גם בזה תבין, נקוד טעם למטה, במלת אשר לא צוה אתם, תרי טעמי. והענין הוא, כי נ"ה הם תרין ווי"ן כגודע, והם בצורת תרי טעמי הסמוכים זה לזה. ולפי שנגדב ואביהוא היו משם, והטאו שלא נצטוו על ככה, לכן הנקוד שם תרי טעמי. וכשמוע אהרן את כל הטעמים האלו, כתיב וידם אהרן: קלוו של דבר, אל יחשב אדם טעות מפרסמת בזה, שנגדב ואביהוא הקריבו אש זרה ממש ח"ו, כי מי שהיו שקולים במשה ואהרן, ואמר הקב"ה עליהם בקרובי אקדש, אין להם טעות גדולה בזה, שאין להקסה לתינוק הקדוש אהרן: אבל הענין הוא,

במה שהודעתיד בענין הטאו של אדה"ר, ובענין אותם ארבעה חכמים שנסכסו לפרדם, ושלשתם נענשו. כי כל פונתם היתה בתכלית החשיבות, שכלם בחיותם ראשי בני ישראל, השתדלו לתקן פנים המלכות מן החיצונים, ולזנוג עם בעלה, ולא היה יכלת בגידם, וטעו במעשיהם, ונענשו בשונג. כמ"ש בפרשת פקודי ד"ר ע"א: וז"ס מ"ש בתקונים, כי ההוא הניא אענש לכל צדיקיא, והיו משתדלי למסב ברמא דמלקא, דתבא בריש ההוא מנדלא וכו'. וכמו שהודעתיד בדרוש המרגלים, ובפסוק ויקם מלך חדש. ובדרוש עון הסלע, בפרשת חקת, כי גם משה טעה, ולא יכול לתקן את המלכות כפי צרכה. גם ז"ס מה שנתבאר בזה פרשת נח, ובמדרשי חז"ל כי הקב"ה נתן חכמה, לאדם, ולג' האבות, ולמשה, וכלם טעו בהקמתם. ועד"ז הוא כנגדב ואביהוא, שכונתם היתה לשם שמים, כי היו גדולי הדור, ושטא נצח שטעו במעשיהם, ועי"כ נתאחו בהם אש זרה, לא שח"ו הם עצמם הקריבוהו, וזכור ענין זה.

[מלקט מנחת יצחק]

פלפלין מפלפלין – הצצה להלכות מלכים ומלחמות פרק יב

יתעסק אדם בדברי ההגדות ולא יאריך במדרשות האמורים בענינים אלו וכיוצא בהן ולא ישימם עיקר שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה וכן לא יחשב הקצין אמרו חכמים תפח רוחם של מחשבי הקצים אלא יחכה ויאמין בכלל הדבר כמו שבארנו. ג. בימי המלך המשיח כשתתיישב ממלכתו ויתקבצו אליו כל ישראל יתייחסו כולם על פיו ברוח הקודש שתנוח עליו שנאמר וישב מצרף ומטהר וגו' ובני לוי מטרה תחילה ואומר זה מיוחס בהן וזה מיוחס לוי ודוחה את שאינן מיוחסין לישראל הרי הוא אומר ויאמר התרשתא להם וגו' עד עמוד בהן לאורים ולתומים הנה למדת שברוח הקודש מייחסין המוחזקין ומוודיעין המיוחס ואינו מייחס ישראל אלא לשבטיהם שמודיע שזה משבט פלוני וזה משבט פלוני אבל אינו אומר על שהן בחוקת כשרות זה ממזר וזה עבד שהדין הוא שמשפחה שנמטעה נמטעה. ד. לא נתאו החכמים והנביאים ימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם ולא כדי שירדו בעכו"ם ולא כדי שינשאו אותם העמים ולא כדי לאכול ולשתות ולשמות אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחכמתה ולא יהיה להם נוגש ומבטל כדי שיוכו לחיי העולם הבא כמו שביארנו בהלכות תשובה. ה. הובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות השטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדרים מצויין כעפר ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישנו דעת בוראם כפי כח האדם שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

[מלקט מנחת יצחק]

א.אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם או יהיה שם חידוש במעשה בראשית אלא עולם כמנהגו נהג וזה שנאמר בישעיה וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבין משל וחדה ענין הדבר שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם המשולים כזאב ונמר שנאמר זאב ערבות ישרדם ונמר שוקד על עריהם ויחזרו כולם לדת האמת ולא יזלו ולא ישיחיתו אלא יאכלו דבר המותר בנחת עם ישראל שנאמר ואריה כבקר יאכל תבן וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים ובימות המלך המשיח יודע לכל לאי זה דבר היה משל ומה ענין רמוזו בהן. ב. אמרו חכמים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד מלכותו בלבד יראה ממשותן של דברי הנביאים שבתחילת ימות המשיח תהיה מלחמת גוג ומגוג ושקודם מלחמת גוג ומגוג יעמוד נביא לישראל ולהכין לבם שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אליה וגו' ואינו בא לא לטמא הסהור ולא לטהר הטמא ולא לפסול אנשים שהם בחוקת כשרות ולא להכשיר מי שהוחזקו פסולין אלא לשום שלום בעולם שנאמר והשיב לב אבות על בנים ויש מן החכמים שאומרים שקודם ביאת המשיח יבא אליהו וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו שדברים סתומין הן אצל הנביאים גם החכמים אין להם קבלה בדברים אלו אלא לפי הכרע הפסוקים ולפיכך יש להם מחלוקת בדברים אלו ועל כל פנים אין סודר הויית דברים אלו ולא דקדוקיהן עיקר בדת ולעולם לא

סוד תוספת שבת וסגלותיה – סוד הטבילה בערב שבת קדש המשך

עם ת"ו, אז היא טבילה שלימה. ואם הפריד המלך מן ת"ו, נעשה דם. מלך ת"ת, ת"ו מלכות, ואדם מ"ה, ושם הוי"ה מ"ה, עם מ"ה, היינו מלך. ומים גם כן ג' צ', לכן מי שיטבול בלי כוונה, יצא מקו ה', דהיינו מקוה, וכפר במקוה ישראל ה', ומעלה בו מעל, מעלה בה, מעל ו"ה, ר"ל מעל בו"ה, שהפריד י"ה מו"ה, וז"ס הקטן יהיה לאלף, יהיה ג' אלף, כי יוד ה"ה במלוי כוה – יוד ויו דלת, הה הה, ג' ת"ק חסר ד', וב"פ זה חשבון, ג' אלף חסר ה', לכן תקח אותיות המלוי הם ח' אותיות להשלים האלף, לחבר האהל להיות אחד, דהיינו אלף. ואם לאו ח"ו מפריד אלף הא'. ובוה תבין ג"כ סוד ותרוא אותו כי טוב הוא, ראתה, ועל זה קראה בתיה משה, כי מן המים משיתיהו, ור"ל כי מן מים התחתונים דהיינו מקוה טבילה, שנתכוונה אמו להטבילה, ומבל ועלה בידו, ר"ת טוב. וכשלא יכוין בזה, טובל ושרץ בידו. וע"ז נתכוונה אמו, להמשיך השפע ממקום טבילה, דהיינו י"ם העליונים לים התחתונים שהוא בתיבה, והוא שהגין עליו. וזשור"ל למה לא הכה משה היאור, כי הגין עליו. וז"ס ותצפנהו, פ"י – ותצפון ח"ו, וכשראתה בתיה ונמלתה, אמרה מן המים משיתיהו, נתחברה י"ה של בתיה עם ו"ה של ותצפנהו, שהצפינו אמו, וניצל מילדי העברים:

[מלקט מנחת יצחק]

סוד הטבילה הוא – מה שצריך האדם כשירצה לטבול ב' סאה, צריך שיהיה בו מ' סאה ולא חסר, ויכוין בשם מ"ה, לחבר י"ם העליונה שהם י"ה, עם ו"ה דהיינו ד"ו פרצופים ביחד, וע"ז הטבילה א"ר עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור וכו', מים עליונים מים תחתונים. וחכמה עם המלה ג' ע"ד, והויה ג"כ ע"ד, באופן זה – יוד היא ויו היא, דהיינו ב' מלואים יודין ואלפין, ג' ע"ד. (חסר) והנה מלכות באותיות ראשונות מלך, נשאר ת"ו, דהיינו תצאו ע"ה, כי בשמחה תצאו. ואם זכה כבר חבר למלך, דהיינו ת"ת, ת"ו דהיינו מלכות, הרי טבל ו"ה, מלשון טבלי וערב, וחיבר להיות אחד אשרי לו ואשרי חלקו. וז"ס והתוית ת"ו על מצח אנשים, וארו"ל תיו של ד"ו, כוונת ד"ו הוא יוד, רמוז לחכמה:ואם ח"ו לא זכה, נעשה מן טבילה בטל י"ה, לכן אמרו המבטל טבילת מצוה, מקצין בנטיעות, וז"ס ונרגן מפריד אלוף. כי מצוה שם הויה בא"ת ב"ש, ו"ה מ"צ, כי בזה מחבר ו"ה עם ו"ה, ואז יהיה אדם שהוא מ"ה, ושם הויה במלואו מ"ה, ויתחבר מ"ה עם מ"ה, נימטריא מלך. וגי' הוי"ה אדני נימטריא צ"א, מלך ע"ה:וכשאינו מכוין בזה, הסיר א' ממלוי אדם, כוה – יו"ד ה"א ו"ו ה"א, לפי שהסיר א' נשאר דם. וז"ס והתוית תיו של דם, והוא מלכות, ר"ל מלך ת"ו, וכשתחבר המלך

בלא כוונה אסור לומר עוד הפעם כי מקצר במציאות השם יתברך שגם שם איתו עמו השם יתברך, ואם היה מאמין בזה כמה היה עובד השם בתורה ותפילה בשמחה ובלב טוב מרוב כל, והיה נזהר בכל אות ותנועה ומילה לאומרה כדקא יאות וגם לתת לב אל מה דכתיב בתילים אם תשכבו בין שפתיים שהשכינה שומר ושוקד על שפתי האדם ונושקם כשהוא אומר בתורה ותפילה בדחילו ורחימו. עוד מבואר בזהר פנחס רמ"ב ויקח מאבני המקום הואיל ואתי חתן לגבי כלה אף על גב דלאו אורחיה למשכב אלא בכרים וכסתות ואיהי יביה ליה אבנין למשכב כלא, יקבל ברעותא דליבא הה"ד וישכב ויש כב אותיות במקום ההוא על אינון אבנין אותיות היוצאין מן השפתים וכתוב אם תשכבון בין שפתים אף על גב דלא אורחוי בכך באבנים אותיות אלא בכרים כר מל שהם מלאים הארה וחיות ודביקות וכסתות הנסתרות דא אינון אהבה ויראה ואיהי יביין ליה אבנין אותיות בלתי הארה ובלתי אהבה ויראה אף על פי כן עבד לה רעותיה ואם ישים לבו אליו בוודאי מי זה האיש שלא יאחזנו רתת ורטט שהמלך גדול ונורא שוקד על שפתים של אדם נבזה וחדל אישים עני ואביון בריה שפלה ואפילה אין ממש וכך ראוי לאדם לשום על לב שכל תנועותיו ודיבורו והילוכו ועסקיו מושגחים מיד השם יתברך וכל תנועה עושה רושם למעלה ובוזה יהיה כל דרכיו ועסקיו לשם שמיים אפילו עסקי משא ומתן מה שאין כן נופשים שאומרים מה זה אדם ומה ספיין אדם פשוט לתקן למעלה ושיהיה נרשם כל דיבורו ותנועותיו למעלה ובוזה הולך בשרירות לבו ואומר שאין כמוהו חסיד בעולם וכל העולם הם בהמות והוא חכם ויודע שאדם הוא הבל ובוזה יבואר כי יום לה' צבאות על כל גאה ורם ועל כל נשא ושפל שמתנשא את עצמו. ובעבודת השם יתברך הוא שפל בעיני עצמו ובאמת זה צד מינות ואפיקורסות כי אדם פשוט אפילו מנושם כל צעדיו יספור ועושיין רושם וכל תורתו ותפילתו בוקעת ועולה למעלה ואדם הוא דבוק בו יתברך שמו ואם מעורר רחמים ואהבה על חבירו ומכ"ש על כל ישראל נעשה כך ממש למעלה. וזהו שאמרו חז"ל קרב אל המזבח הגנים דעתך ועבוד עבודתך וכפר בעדך ובעד העם כי הצדיק ורישא דעמא כד איהי אתתקן כל עמא אתתקנא וזהו גדול קורבן אהרן שמכפר בעדו ובעד העם ומעלה אותם ממות לחיים וכן מתקן למעלה שורשם של מעלה וזה וכפר על חטאתינו למען שמך, שמך הגדול וזהו הכפרה בעדך ובעד העם בשורשם של מעלה למען שמך ואחר כך וכפר בעדם להנין מן הפרענות ולהוציאם ממוות לחיים אמן כן יהי רצון [מְלַקֵּט מִנְחָתָ יִצְחָק]

הנה תהלות לאל עליון זכה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שפטרנו הפשוטה להקליב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מתרב הנאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידיא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלשבים את הלב ומגלים רק טפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת ישיב בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו דברים עמקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הנקב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רף ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליהם של אבא אהב ותומך, ונוטע תקנה, והתקלה חדשה. ואור חדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטחוני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי ששכר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובקריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכימט שפן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלנה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה ששכר נכנס חדש אך עקר ההקנה להרבות בשמחה ולהתבונן לפסח ולספירת העמר ואל השיא הג השבועות מתי תורה, ולכן יש לנצל הזדמנות זו את להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו הסקלמה תשאר בכל שנוע, אז חס אהה ככר מלי, פשוט לנ לעיקר הסוכן... והפעם... ר' יהודי הכר יכולתך ותשמח

וכפר ארבע קרב אל המזבח הגנים דעתך ועבוד כי כמו שהנאוה הוא עבודה וזה ממש כן השפלות ביותר לעבודת השם יתברך הוא עבודה וזה פער כמבואר בתולדות משם מרן עיין שם פרשת עקב שרוב ענותנותו של האדם גורם שנתרחק מאת השם יתברך ומעבודתו שמצד שפלותו אינו מאמין כי האדם גורם על ידי תפילתו ותורתו שפע אל כל העולמות וגם המלאכים ניוזנין על ידי תורתו ותפילתו ובכל אות יש עולמות נשמות אלוהות, והאדם צריך לדבק נפשו בהם ואין שום דבר קטן ולא תנועה קטנה בלתי מציאות השם יתברך שאלופו של עולם ממש בכל תנועה ובכל דיבור, אפילו דיבורים הנאמרים

הברי תורה לסעודה רביעית מלכה ובהמתיה נציל מחבופי הקבר ויאמר בקול הם ובשמהה דא היא סעודה דהדר מלכה

מְהֵאֲתַבְתִּי תוֹרָתְךָ – עֵינֵי מִיתַת נֹדֵב וְאִבְיָהוּא/פְרוּשׁ נִפְלֵא מֵהַפְרָשָׁה לְדֶרֶךְ בַּעֲבוּדַת ה'

דרישות, כענין רמו שמרמו בנמ' (סנהדרין ק"ו) על דאנ ואחיתופל שלמדו שלש מאות הלכות פסוקות במגדל הפורח באויר הרומז לנגה של למ"ד, כי האות למד מורה על ישוב הדעת וסדר בכל מצות לא תעשה עם כל הספיקות שנוגד בהלאוין האלו, וגם מורה על ישוב הדעת בתנועה אחרונה כבליעת המאכל מבית הבליעה לנוף להכיר ולהבין איזה שייך לו. וזה שהשיב לו אהרן (ובחים ק"א). אם שמעת בקדשי שעה לא שמעת בקדשי דורות. וזה שנאמר דרוש דרש משה שהשיב לו אף שדרשת כל צרכך, מ"מ אין לו להקל בקדשי דורות. וזהו סמיכות הפרשיות אחרי רואו כי בניו נענשו לפי שרצו להסתכל בנסתרות ועתידות, וזה בהכרח לנו להבין כי קדשי דורות המורים מאוד וחביבים בעיני הקב"ה למאוד, לכן אינו נכון לאכול, ואחר הצער גדול שהיה להם ממות נדב ואביהוא עי"ז זכו וניתן להם הבדלות ממאכלות אסורות. וישמע משה ויישב בעיניו. אחר כך הבין משה הענין שיפה עשה אהרן שלא אכל השעיר של ראש חודש אך נפלא בעיניו מהיכן דן אהרן כן, הלא אחר כל הדרישות היה לו לאכול, כמ"ש אכול תאכלו אותה בקודש כאשר צוית, עד שהשיב לו אהרן מענין נדב ואביהוא, ובוזה הענין נמצא עמקות גדול כי שעיר ראש חודש רומז להבאת כפרה על מעוט הירח, ושעיר ראש חודש הראשון נשרף שלא רצה אהרן לאכול ומוזה הבין משה עד עתה, והדברים עמוקים. סימני עופות מהורים. איתא בנמ' (חולין ס"ה). שאינו דורס ויש לו זפק וקרקבנו נקלף ואצבע יתירה, והארבעה סימנים האלו מרמזים בנפש האדם, הדורס נתפרש בנמ' שאוכל מיד כשטורף ואינו ממתין עד שתמות, זה מורה על כעס. והפירוש השני של דורס הוא שאוחז ברגלו המאכל כשאוכל, מורה על חסרון בטחוננו בה' וירא פן יקח ממנו הטוב שהלק לו, וגם האדם צריך להיות נקי באלו השנים שלא יכעוס ויהיה לו

ויהי ביום השמיני וכו'. ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא וכו'. ענין מיתת נדב ואביהוא הוא ע"פ מה דאיתא (באבות) (תמיד ל"ב). איהוה חכם הרואה את הנולד. הענין בזה אף שנאמר (דברים י"ח, י"ג) תמים תהיה עם ה' אלקיך ונתפרש שם שלא ירבה להתחכם, אך רואה את הנולד הוא, בזה המעשה עצמה שהוא עושה יחזור ויתבונן אם המעשה והרצון הזה הוא מבורר שיהיה קיים כן לעולמי עד אפילו לעוה"ב. וענין קטורת הוא כדאיתא בזה"ק (במדבר קנ"א): מאי קטורת קטירא דכולא, היינו שהש"י הוא תוך כל המעשים שנעשו מבריאת העולם ועד סופו, ובלתי רצונו לא יעשה שום דבר, ועי' מורה ענין קטורת כמו שנתבאר בפ' תצוה (ד"ה ועשית). ובאמת כפי מה שהאדם מקרב עצמו לה', כן זוכה להתגלות אור ה' מבלי לבושים שהם גדרים וסייגים, כי באור הברור, שם לא נמצא שום סייג ואיסור, ושם כל מעשה האדם מבוררים שהם לה'. וזהו ענין קטורת שהיה סוד ואסור להתחכם בזה, כי רק ר' עקיבא ירד בשלום (הניגה י"ד): וזה שנאמר (ויקרא ט"ז, א') בקרבכם לפני ה' וימותו, שהיו מקרבים עצמם לה' והסתכלו בעומק הצפון ורצו לעמוד על בירר התנהגות הש"י, ולזה הטעם על לא צוה אותם הוא מרכא כפולא, היינו שכל כך בער בלבם אהבת ה' עד שמסרו נפשם, כי מרכא היא לשון רך שלבם נתרכך, וכפולא היינו כפול ברוב טובה אשר לא צוה הש"י. ולפי שהיו צעירים לימים ולא אנסיבו ולא אתכללו במשה ואהרן כדאיתא בזה"ק (שמות ל"ז), ולא נמלו עצה, ולזה הפלוגתא (בנמ') חד אמר שתווי יין היו היינו שיש למעון על קרבותם שהיתה ח"ו מקלות ראש, או שהיתה כוונתם שיוסר מהם עול הגדרים כמו שנתבאר, וגם מאמר המדרש שהיו מחוסרי בגדים ומה היו חסרים המעיל (ויקרא רבה פרשה כ"ו) אף שהמעיל אינו רק לכהן גדול רק הם הכניסו עצמם למקום שהיו צריכים למעיל, והבן. ואת שעיר החמאת דרש דרש משה. ענין השני

בטחון בה'. ואצבע יתירה מורה על ישוב הדעת כי בהאצבע הוא מחזיר פניו מן הרגל, ורומז כי בכל מרוצתו יש לו מעצור וישוב הדעת, פן נכון לפניו לשוב לאחוריו. וזפק מורה שיהיה ממולא בד"ת שאחר שאכל בכדי שבעו מניה המותר בתוך הזפק לזכרון שיהנה מזה גם אח"כ, כדאיאת (ברכות כ"ח). בר' זירא כשהיה עיף מד"ת הלך וישב על פתחא דר' נתן בר' טובי אמר כי אזלי רבנן מבי רב איקום מקמיהו שלא רצה לישב בטל כלל. וקרקבנו נקלף היינו שלא ינוח כח המאכל להתפשט לגרום לו ח"י שום נטיה מה, וגם רמו שיקרת ת"ח מכוסה כי אין דמיון וערך לשער יקרת ת"ח באור תורתו בעוה"ב, כי הנראה בעוה"ז אין דמיון ושיעור נגד יקרותו בעוה"ב. סימני שרץ העוף, שיש להם כרעים לנתר בהם על הארץ. והוא כענין המבואר במס' ברכות [ל"ג]. גדולה דעה שניתנה בין שתי אותיות, גדול מקדש שניתן בין שתי אותיות, אלא מעתה גדולה נקמה שניתנה בין שתי אותיות, אין במילתא מיהא גדולה. היינו השמים נגד הדעה והמקדש הם מקיפים רצון ה' תמיד וזהו שניתנו בין שתי אותיות, אבל נקמה לא, כי אינה טובה בתמידות, כי צריך האדם לכוון העת והנפש והמקום שיהיה מכוון לרצון הש"י כי בתמידות אינו מוכשר בעיני הש"י, וזה במעשה פנחס וזמרי שהיה פנחס צריך לכוון, כי תורת קנאין פוגעין בו הוא רק בשעת מעשה כי זה היה אחד מעשר ניסים, שאלמלא פירש זימרי וחרגו לפנחס לא היה נענש עליו (סנהדרין פ"ב). כמבואר, וזהו אשר לו כרעים לנתר וכו', היינו שצריך להיות להאדם הכח במדות נקמה לפעמים רק שיכוון העת שהוא רצון הש"י, ויהיה ביכולתו מיד לנתר ולקפוץ מזה המדה ולא ישאר בלבו שום כעס ושנאה אח"כ והבן. סימני בהמה טהורה, מעלת גרה ומפרסת פרסה. מעלת גרה היינו, שאינו חוטף הטוב מהש"י ותמיד הוא מוכן להחזירו, אף שקבל כבר הוא מוכן להחזירו ורק מקבלו בנייחא. ומפרים פרסה הוא שאינו קופץ ידיו לאחוז

במה שנחלק לו מהש"י, וזהו מנדל בטחון בה' כי על זה רומז מפרים פרסה כמ"ש (תהלים י"ח, ל"ז) תרחיב צעדי שעומד במרחב. בנמל כתיב פרסה איננו מפרים לשון הוה, ובשפן כתיב לא יפרים לשון עתיד, ובארנבת כתיב לא הפריסה לשון עבר. והענין בזה כי נמל מורה על מהירות וזה מה דאיאת במס' שבת [ק"ד]. מאי טעמא מהדר אפי דימ"ל לגביה דל"ת שכן דרך גומלי חסדים לרדוף אחר דלים, וכשלא במקום הראוי אז הוא מהירות שאינו נושא חן בעיני הבריות ג"כ, ע"כ נאמר בו לשון הוה היינו שבשעת מעשה ניכר שהמעשה אינה נכונה, וזה ענין אות גימ"ל כשהוא ביו"ד מורה על גמילות חסדים, וכשהוא שלא ביו"ד מורה על מהירות הנקרא נמל. וענין שפן הוא הנראה לבני אדם לישוב הדעת וענוה אך לא בזאת בחר הש"י, והוא כענין שנתבאר בפסוק [פר' בשלח] ויחזירו ממנו אנשים, כי הם החזיקו את עצמם לענוים במה שהחזירו, פן לא יהיו כדאים בעיני הש"י שיומין להם מן על יום מחר, וזה הוא ענוה פסולה שלא בחר בה הש"י, כי אין צריך שיהיוק האדם את עצמו שהוא קטן מכל, כי הם הוציאו את עצמם מכלל ישראל אשר כל ישראל הם כדאים ורק הם אינם כדאי, ואף שנראה לעין אנושי לישוב הדעת וענוה ונושא חן בשעת מעשה בעיני הבריות, אך בעיני הש"י לא נכון הוא ועל זה נאמר (שמות ט"ז, כ) וירם תולעים ויבאש, כי תולעת רומז למדת ענוה כמו שאמר דהע"ה (תהלים כ"ב, ז) ואנכי תולעת אך ענותנותו של דוד היתה נושאת חן בעיני הש"י, ועליהם נאמר ויבאש, ועל זה נאמר בשפן לשון עתיד מחמת שאף שנושא חן בשעת מעשה רק שאח"כ מתברר שלא היה ממדות הטוב. והארנבת מורה לעז פנים, שאף שרואה שאין בשורשו שום חיים כלל מ"מ ירצה שיפעול כרצונו וזהו הוצפה כלפי שמיא, כמו שנתבאר בכלעם הרשע, שאף שאמר לו הקב"ה לא תלך מ"מ התאמץ וזה הוא ראייה שיש חסרון בשורשו, וע"ז נאמר לשון עבר. [מלְקַט מְנַחֵת יִצְחָק]

מְהֵאֲהַבְתִּי תוֹרַתְךָ – הַפְּלֵא וּפְלֵא נִס בַּתוֹךְ נִס בַּמְכוֹת מִצְרַיִם

איך אני אשתה? חשב מוסטפא המצרי ואז עלה במוחו רעיון, הוא יבקש מאבריימי לקחת בשבילו מים, אבריימי הצדיק לא התנגד ואז חלפה במוחו מחשבה "בטחוני שנראה כאן קידוש ה'" אבל הוא לא ידע כיצד זה יקרה, הוא נגש ליאור ומילא את הכוס של מוסטפא מן היאור ואכן המים בכוס שבידו היו צלולים, אך ברגע שהעביר את הכוס למוסטפא לתדהמת כולם המים הפכו מיד לדם, ואז מוסטפא החל לבכות, נו איך אני אשתה מים צלולים כמו שלך? – לא יודע ענה לו אבריימי, אולי אתה צריך לשלם על המים? מוסטפא קפץ משמחה יש לי כסף הנה קח 1 לירה (מטבע מצרי), אבריימי לקח את המטבע אך המים בכוס נשאר אדומים, רגע.. אמר נפתלי שהיה הגדול שבחבורה, למה רק 1 לירה? אולי 5 לירות? השתגעת? !? שאל מוסטפא 5 לירות שלמות עבור כוס מים? אבריימי אמר שהוא חשב על 5 לירות, ובאמת כשמוסטפא נתן לו עוד 5 לירות נמתק כי הלירה הראשונה לא נתקצת כי לא היה זלעמו וכך התעשרו המים האדומים הפכו למים צלולים, מוסטפא שתה בצמאון את המים אך כמעט שחיקא כי המים היו סרוחים בגלל שהדגים מתו ביאור, ואז נפתלי אמר בשמחה הודו לה' כי טוב תראו איך ה' עשה לנו נס בתוך נס, ושלומי אמר יש לו מזל למוסטפא כי אני חשבת על 50 לירות... הערוב [נמר לעז נכנס לגינה יוסלפה וזפי אחותו הקטנה לא פוחלים כלל גם כשהגמר מתקרז אליהם מיהא אותם וכאילו אומר לעלמו זה לא מה שחפשת יש לי כסף ועוד וזהו מניע לאחמד המלכי וזין רגע טורף אותו וזכים [אחד] הכניסו הצפרדעים ושאר המכות, כמה אמונה ושמחה ובטחון זה נטע בהם. ולכן מצוה עלינו להפנים את ההרגשה הזאת ולהכין כבר מעכשיו את השולחן לליל הסדר ולהחדרת האמונה שהיא כמגן בפני כל מרעין בישין, נסיונות ומהמורות בדרך אל אבא שלנו שאוהב ומשגיח כל הזמן ולנו נשאר רק לרקוד משמחה ולהודות ולומר [מלְקַט מְנַחֵת יִצְחָק]

כתב האדמור מקאמרנא בפרשת וארא חידוש מבהיל הרעיון במכת דם שהיה נס בתוך נס 'והדגה אשר ביאר תמות וכאש היאר ונלאו מצרים לשלמות מים מן היאר'. מבאר שאע"פ שישאר התעשרו ממכת דם בכל זאת המצרים לא נמלטו מלשתות מים סרוחים. [למה? !] לשלמות מלא ואו פי הפרוש ונלאו מצרים לשלמות את מה שיקנו מישראל מים פדמים, וכל מים ודם ברוא דואו של שם מיה פידוע בשער חג המצות וסד"ע, ובסוד אור מים רקיע וכל לשלמות מצד דבורא פתר היוצא מעדן, וכשקנו מישראל מים, נהפך מים והעשירו ישראל, אף על פי כן נלאו לשלמות אף שהוא בןאן מסטרא דישראל, מחמת שבאש היאור מסררון הדגים, לזה אף מים נלאו לשלמות משם מחמת פרחון הדגים. אחי ורעי ראינו על קצה הלשון מתורתו של רבינו האדמור מרגש ומלהיב, אך עדיין לא דברנו על הרגשתם ושמחתם של בני ישראל בזמן המכות, תארו לעצמכם איזה שמחה ואושר היה בליבם כשהם רואים בחוש כיצד הקב"ה משרד מערכות הטבע והם כמו תינוק בורועותיו של הקב"ה מוגנים ושלום בתוך כל הקלחת הזאת, במכת דם התעשרו בני ישראל ובתחילה לא ידעו שהמחיר של כוס מים נקבע בדעתו של היהודי, ועד שהמצרי לא שילם בדיוק מה שחשב לא הפך הדם למים, וגם אז רק מים סרוחים, וליהודי מים צלולים כיאה לבן של המלך, שכל באמת היה מעשה בחבורת ילדים יהודים במצרים בזמן מכת דם חבריו וכן אבריימי ונפתלי שהגיעו לשפת היאור לשלמות מים כהרגלם יום יום אך היאור כולו היה אדום ממכת דם שהכה הקב"ה את מצרים, אבריימי ניגש ליאור ומילא את הכוס שלו במים מן היאור וראה זה פלא המים צלולים וזכים וצוננים, לעיני כל בני החבורה, וגם מוסטפא המצרי ראה זאת וגם הוא היה צמא למים וזכים כמו של אבריימי היהודי, אך כשמוסטפא לקח מן היאור מים, הכוס שלו הייתה מלאה בדם וריח צחנה נוראי עלה ממנה, מה עושים?

פֶּסַח כִּשְׂר וְשִׁמְחָה שֶׁבֶת שְׁלוֹם

כתב וצדק יצחק אריה פס הלוי – 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העילון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאיות מי יבין" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן בפירוור הפאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזשקפה ובאצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצליחה לרפאה ולעלי נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העילון מאתר אופיס יהודי (<https://www.dirshu.co.il>) בכתובת <https://qilyonot.jewishoffice.co.il> ובדף פייסבוק בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וּבְנֵי בֵיתוֹ</p> <p>הַצְּלוּהוּ בְּכָל הָעֲנָנִים</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְהִירָה</p> <p>מְרַגְלֵית בַּת סוּפִיָּה</p> <p>שָׁרָה בַּת מְרַגְלֵית</p> <p>שִׁירָה בְּתִיחָה בַּת שָׁרָה</p>	<p>לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת מוֹיָא</p> <p>שְׁמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה זְעֵלָה"ה צָבִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִיפָא ז"ל</p> <p>נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p> <p>מוֹיָא יִצְחָק בֶּן אֲרִיָּה ז"ל</p> <p>אֲבִרְהָם בֶּן אֲרִיָּה ז"ל</p> <p>רוֹעִי בֶּן אֲבִרְהָם ז"ל</p> <p>מֵרַת אִמִּי מוֹכֵרָה בַּת יִצְחָק ז"ל</p> <p>יוֹסֵף בֶּן לִוִּי ז"ל</p> <p>יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל</p> <p>אוֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בַּת צִפּוֹרָה ז"ל</p> <p>אֲפִרָּים בֶּן פֶּאֲרֵלְיָה ז"ל</p> <p>יַעֲקֹב בֶּן פֶּאֲרֵלְיָה ז"ל</p> <p>רַחֵל בַּת סוּפִיָּה ז"ל</p>	<p>מורנינו הרה"ג</p> <p>שְׁמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה זְעֵלָה"ה צָבִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִיפָא ז"ל</p> <p>נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p> <p>מוֹיָא יִצְחָק בֶּן אֲרִיָּה ז"ל</p> <p>אֲבִרְהָם בֶּן אֲרִיָּה ז"ל</p> <p>רוֹעִי בֶּן אֲבִרְהָם ז"ל</p> <p>מֵרַת אִמִּי מוֹכֵרָה בַּת יִצְחָק ז"ל</p> <p>יוֹסֵף בֶּן לִוִּי ז"ל</p> <p>יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל</p> <p>אוֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בַּת צִפּוֹרָה ז"ל</p> <p>אֲפִרָּים בֶּן פֶּאֲרֵלְיָה ז"ל</p> <p>יַעֲקֹב בֶּן פֶּאֲרֵלְיָה ז"ל</p> <p>רַחֵל בַּת סוּפִיָּה ז"ל</p>	<p>הַמְלִיטָה</p> <p>עָרֹךְ מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית</p> <p>עֲדִיאֵל אֲרִיָּה בֶּן שָׁרָה</p> <p>וְבִלְוֵי הַיְהוּדָה בֶּן רַבְקָה</p> <p>אֵלִיהוּ אֶלְעָזָר בֶּן אֶשְׁרָה</p> <p>מִיכָל בַּת שָׁרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְהִירָה</p> <p>עֲדִיאֵל אֲרִיָּה בֶּן שָׁרָה</p> <p>מִיכָל בַּת שָׁרָה</p> <p>יִצְחָק אֲרִיָּה בֶּן סוּפִיָּה</p> <p>יִצְחָק לִוִּי בֶּן אֶסְמֵר</p> <p>יְמוּטִיאֵל בֶּן לֵאָה</p>	<p>נָחוּם בֶּן רַבְקָה אֶהְרֹן בֶּן מְרִים</p> <p>עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם יִעֲנֵבּוּ</p> <p>הַשָּׁמַיִם דָּבַר נָא</p> <p>וּמִתְקַבֵּל</p>
---	---	---	--	--	--	---